

Overweging bij Jesaja 35: 1-10 en Marcus 7: 31-37

Zondag 18 augustus 2024

Ds. D.J.A. Snijders

Gemeente van Christus,

In de loop van dit jaar horen we bijna onafgebroken over de vele vluchtelingen die een goede plek zoeken om te wonen.

Miljoenen mensen zijn op de vlucht vanwege levensgevaar of omdat ze hun leven om andere redenen willen verbeteren.

Eén miljoen is ongeveer 25 keer het aantal deelnemers aan de vierdaagse.

Je kunt twee volle weken aan de kant van de weg zitten voordat ze allemaal voorbij zijn gekomen.

Dat is nog maar één miljoen.

Er zijn ook hele stromen vakantiegangers op gang gekomen.

Verandering van omgeving doet ons goed; het is ook leerzaam om kennis te nemen van andere culturen en gewoontes.

Als wij op reis gaan, rekenen we op een hartelijke ontvangst en een vriendelijke omgang.

Mensen zijn onderweg, maar waarheen en met welk doel en wat is de weg?

In het evangelie lezen we dat ook Jezus onderweg is.

Jezus vertrekt uit de omgeving van Tyrus aan de Middellandse Zee, gaat naar het noorden via Sidon en vandaar naar het zuidoosten naar het Meer van Galilea, dwars door het gebied van Dekapolis.

Zomaar met een paar woorden vermeldt de evangelist deze reis die een paar dagen in beslag neemt.

Het is geen vlucht en het is geen vakantie, maar wat is het dan?

Aan de route van Jezus zien we de missie die Hij heeft.

Hier moet Hij zijn en daar ook.

Geen gebied wordt overgeslagen, geen mens laat Hij links liggen.

Wanneer Jezus door het heidense land van Tyrus en Sidon dwars door het gebied van Dekapolis reist, dan mengt Hij zich tussen onreine mensen; tussen mensen die je volgens de vrome joden van die tijd beter kon mijden.

Mijden als de pest; alsof ze iets besmettelijks met zich meedragen.

Jezus distantieert zich niet.

Hij gaat niet alleen langs de grens, Hij gaat er midden tussendoor.

Hij deelt hun leven.

Vorige week zeiden Jeroen en Henk: 'De mens kunnen we typeren als een door gevoeligheid gedreven verantwoordelijk mens.'

We zien dat de route die Jezus neemt, niet een toevallige route is, maar de bestemde weg die Hij gaat.

Het mijden van buitenstaanders of slechteriken vinden we niet alleen in de joodse gemeenschap; we vinden het ook in de kerk en in elke andere gemeenschap terug.

Er zijn altijd mensen die zich terugtrekken op hun eigen gelijk en op hun eigen zuiverheid en heiligheid en die bang zijn daar iets van te verliezen.

Er zijn altijd mensen die onmogelijke, kwellende of zelfs extreme eisen stellen aan zichzelf, aan de gemeenschap, aan alle anderen.

Zij maken van geloof de vrome luxe van enkele mensen, van enkele uitverkorenen.

Wie echter de weg van de navolging wil gaan, kan zich net zo min als Jezus zelf deed van de anderen distantiëren en zich bij wijze van spreken uit de wereld terugtrekken.

Als het evangelie een woord van heil bevat, moet het midden in de wereld klinken en tot gelding komen.

Midden in een wereld die het heil blijkbaar niet kent en er niet van wil weten.

Midden in de wereld met al die lastige problemen.

Om het heidense karakter van het land nog eens te onderstrepen ontmoet Jezus een man die doof is en die gebrekkig, of met moeite, spreekt.

Als er in de bijbel gesproken wordt over doofheid of blindheid of over lammen, dan gaat het nooit zomaar over een of andere vorm van lichamelijke beperking.

En genezing is ook nooit zomaar genezing vanuit de gedachte dat gezondheid het belangrijkste is wat een mens kan hebben.

Gezondheid is uiteraard belangrijk in ons leven, maar de bijbel reikt ons ándere waarden aan.

Want steeds weer krijgen we aangezegd dat de mensen horende doof zijn en ziende blind.

Het gaat in die verhalen om doofheid en blindheid waar geen dokter en geen therapie ons van kunnen afhelpen.

Als Jezus mensen geneest, is Hij geen wonderdokter.

Vorig weekend was er in Arnhem een manifestatie van een evangeliegemeente, groot aangekondigd met borden en langs de weg en er werd aandacht aan besteed op de website van Omroep Gelderland.

Het thema was 'Verwacht een wonder'.

Dat is malligheid, ik zeg het maar klip en klaar.

Ik geloof wel in wonderen, dat wil zeggen in onverwachte, onverklaarbare gunstige ontwikkelingen.

Wat onverwacht is, verwacht je nu eenmaal niet.

Een wonder kenmerkt zich in dat het eenmalig is en onherhaalbaar, uniek.

Dat kan je niet verwachten.

Erop hopen misschien wel, maar dat is wat anders.

Als Jezus mensen geneest is het er een teken van dat Hij alle dingen nieuw maakt; dat door Hem de wereld in een ander licht komt te staan.

Als er een wonder te verwachten is, zou ik daar aan denken.

Het gaat om inzicht hebben in de wezenlijke dingen om erbij te horen.

Jezus slaat zijn blik op naar de hemel en zucht diep.

Zijn zucht maakt ons erop attent dat de aarde nog ver van hemel af staat.

Wie blijft hangen in de verbazing, wie eenzelfde wonderlijke genezing verwacht, is nog altijd ziende blind en horende doof.

Daarom verbiedt Jezus de omstanders om verder te vertellen wat er gebeurd is.

Het evangelie van zijn daden mogen niet eerder verder verteld worden dan dat we het hele verhaal kennen.

Het hele verhaal van zijn verbintenis met dove en blinde mensen.

Het hele verhaal van zijn verbintenis met een wereld die niet perfect is en waarin mensen lijden en

onrecht ondergaan.

Het hele verhaal inclusief zijn eigen ondergang; zijn dood én zijn opstanding.

Hij gaat heel die weg en heel die weg moet verteld worden; niet maar een stukje ervan.

En dan nog moet het verhaal niet zozeer verteld, dan wel gehoord en verstaan worden.

Niet naar buiten gebracht, maar naar binnen geslagen.

De schellen moeten van onze ogen vallen en onze oren moeten open gaan voor Gods nieuwe wereld.

En dan is de conclusie in deze korte anekdote juist.

De mensen waren geweldig onder de indruk en zeiden:

‘Alles wat hij doet is goed: zelfs doven laat hij horen en stommen laat hij spreken.’

Daarmee is de verbinding gelegd met de profetie van Jesaja, waarin

de woestijn zich verheugt, de dorre vlakte vrolijk is en de wildernis welig bloeit.

Trillende hand krijgen kracht, knikkende knieën worden sterk, het moedeloze volk vat moed, blinden zien, doven horen, verlamden springen als herten en wie niet spreken kan jubelt het uit.

De weg die dit volk dwars door het heidense land gaat, is een gebaande, heilige, weg.

Dat ligt niet aan het land en het ligt niet aan de weg, maar aan hen die erop lopen en aan Hem met wie ze gaan.

De grote machten in de wereld brengen veel goede en mooie dingen tot stand aan sport, kunst en cultuur.

Het is prachtig om er deel aan te hebben of om in de vakantie te bekijken.

Maar de grote machten brengen ook veel angst en verderf waardoor mensen op de vlucht gaan.

Zo dikwijls gaat het de machten alleen om de aantallen en niet om ieder van ons persoonlijk.

De schreeuwers spreken wel hard, maar niet duidelijk.

Het zou onaanvaardbaar zijn als we ons daarbij zouden neerleggen;

als we zouden zeggen dat het nu eenmaal zo is en daarmee uit.

Het zou onaanvaardbaar zijn als we het visioen niet levend zouden houden.

Het zou onaanvaardbaar zijn als we ons op onze eigen veiligheid zouden terugtrekken.

De oren en de ogen moeten geopend worden voor God die zich verbindt met het leven op aarde.

De oren en de ogen moeten geopend worden voor het goede dat we kunnen brengen in ieder huis, op elke plaats.

Laten we de gezindheid van Jezus binnenbrengen in dit huis om het te oefenen in onderlinge gemeenschap, dat we elkaar aankijken en goede dingen zeggen.

Laat onze weg een heilige weg zijn.

Laat het waar zijn dat gejuich en vreugde het dorp binnentrekken, dat gejammer en verdriet eruit wegvlugten.

Laat het waar zijn dat we met die intentie leven en navolgers zijn van Jezus onze Heer.

Niet omdat de wereld er zichtbaar anders door zal zijn,

maar wel omdat we het evangelie hebben gehoord en wij onze weg gaan in geloof en in vertrouwen; niet langer stom, niet langer doof.

Laat het woord ‘Effata’ ook voor ons werkelijkheid zijn:

sluit je niet af, maar ‘wordt geopend’.

Amen.